раздра всякой дрехата си, и [у]хвърлихъ
прьсть на главитѣ си къмъ небето. (13) И
сѣдѣхъ съ него на прьстьта [ф]седмь дни и
седмь нощи; и никой не говори дума нему,
защото виждахъ че болката *му* бѣше много
голѣма.

ГЛАВА 3.

Слѣдъ това отвори Иовъ устата си та про-
клѣ деньтъ си. (2) И говори Иовъ и рече: —
(3) Да [а]погине деньтъ въ който се ро-
дихъ,
И нощьта *въ която* рекохъ: Роди се
мѫжко.
(4) Да бѫде тъмнина онзи день:
Богъ да го не потърси отъ горѣ,
И да не изгрѣе на него видѣлина.
(5) Тъмнина и [б]смьртна сѣнка да го обла-
даютъ:
Мракъ да сѣди на него:
Мрачностьта на деньтъ да го направи у-
жасенъ.
(6) Тъмнина да обладае онази нощь:
Да се не събере съ двитѣ на годинята:
Да не влѣзе въ числото на мѣсецитѣ.
(7) Ето, пуста да остане оная нощь:
Гласъ радостенъ да не дойде вьрху нея.
(8) Да я прокълнатъ тѣзи които кълнатъ
двитѣ,
Тѣзи които сѫ [в]готови да дигнатъ Леви-
атана.
(9) Да помрачѣютъ звѣздитѣ на вечерьта и:
Да чака видѣло, и да нѣма,
И да не види пьрвитѣ лучи на зората:
(10) Защото не затвори двертитѣ на *майчи-
ната* ми утроба,
И *не* скри скърбьта отъ очитѣ ми.
(11) [г]Защо не умрѣхъ отъ рождението,
И не издъхнахъ щомъ излѣзохъ изъ у-
тробата?
(12) [д]Защо мя приехъ колѣнѣтѣ?
Или защо съсцитѣ за да сучѫ?
(13) Защото сега щѣхъ да лежѫ и да почи-
вамъ; щѣхъ да спѫ;
Тогазъ щѣхъ да сьмъ въ упокоение
(14) Наедно съ царие и съвѣтници земни
[е]Които си градятъ запустѣния,
(15) Или съ князове които имахъ злато,
Които бѣхъ напълнили домоветѣ си съ
сребро;
(16) Или [ж]като извергъ, скритъ, не щѣше
да мя има,
Както младенци които видѣло не сѫ ви-
дѣли.
(17) Тамъ нечестивитѣ прѣставатъ да сму-
щаватъ,
И тамъ утрудениитѣ се упокояватъ.
(18) Наедно се упокояватъ и плѣненитѣ:
[з]Не чуютъ гласъ насилнически.
(19) Тамъ сѫ малъкъ и голѣмъ,
И рабътъ е свободенъ отъ господаря си.
(20) [и]Защо се даде видѣло на злощастнийтъ,
И животъ [і]на огорченийтъ въ душата,
(21) Които [к]желаютъ смьртьта, и нѣма я
Ако и да копаютъ за нея [л]повече от-
колкото за скрити съкровища,
(22) Които се много радватъ и веселятъ
Когато намѣрятъ гробътъ?
(23) *Защо се е дало видѣло* на человѣка
комуто пѫтьтъ е скритъ,
И [м]когото Богъ е затворилъ?
(24) Защото прѣди яснието ми дохожда сте-
нанието ми,
И рикавнята ми се изливатъ като вода.
(25) Защото онова отъ което се боехъ случи
ми се,
И онова отъ което треперяхъ дойде
вьрхъ мене.
(26) Нѣмамъ миръ, нито упокоение, нито
тишина;
И смущение *мя* нападнѫ.

ГЛАВА 4.

Тогазъ Елифазъ Теманецътъ отговори и
рече: —
(2) Ако наченемъ да ти говоримъ, ще ти
дотегне ли?
Но кой може се удържа да не говори?

у Неем. 9; 1. Плачъ 2; 10. Иез. 27; 30.
ф Бит. 50; 10.
—
а Гл. 10; 18, 19. Иер. 15; 10. 20; 14.
б Гл. 10; 21, 22. 16; 16. 28; 3. Псал. 23; 4. 41; 19. 107; 10, 14. Иер. 13; 16. Амосъ 5; 8.
в Иер. 9; 17, 18.
г Гл. 10; 18.
д Бит. 30; 3. Иса. 66; 12.
е Гл. 15; 28.
ж Псал. 58; 8.
з Гл. 39; 7.
и Иер. 20; 18.
і 1 Цар. 1; 10. 4 Цар. 4; 27. Прит. 31; 6.
к Откр. 9; 6.
л Прит. 2; 4.
м Гл. 19; 8. Плачъ 3; 7.
—